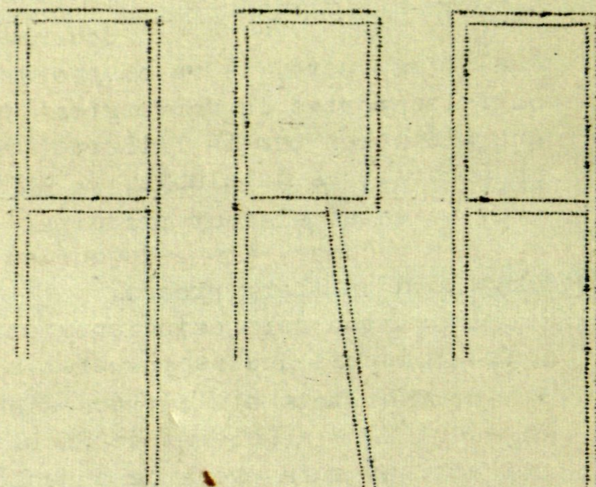
butlletí d'informació

per catalunya
lliure i
socialista

edita:
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 8 - abril/maig/juny 1965

UNA COMISSIO D'INVESTIGACIO A CATALUNYA

La Unió Federalista de Comunitats Ètniques Europees (UFCE) envià al Ministre d'Afers Exteriors de l'Estat espanyol, Sr. Castiella i Maiz, una carta datada el 29 de febrer de 1964 en la qual s'exposaven diferents casos de persecució contra la llengua i la cultura catalanes, i es demanava que es reconeguessin als catalans els drets mínims reconeguts per la legislació internacional, i que l'Estat espanyol modifiqués les seves estructures per a complir els requisits que es necessiten per a entrar al Consell d'Europa i a d'altres Organismes europeus.

El Govern espanyol contestà que les informacions de què disposava la UFCE no eren exactes, però va permetre que una delegació formada pels Srs. Svend Johannsen i Povl Skadegard, President i Secretari General, respectivament, de la UFCE, visités Catalunya l'octubre de 1964, a fi de comprovar els fets sobre el terreny.

El novembre de 1964, la Comissió preparà un raport sobre el seu viatge d'estudi que ha estat publicat a començaments de 1965. Malgrat que les autoritats espanyoles intentaren enganyar i desorientar els membres de la Comissió, en el raport es fan constar en detall tota una sèrie de fets de persecució contra la llengua i la cultura catalanes: prohibició de l'ús públic del català; supressió de la premsa catalana; actuació constant de la censura contra els llibres catalans; prohibició del català a l'ensenyament primari, secundari i a la Universitat; canvis de noms de carrers; destrucció de monuments dedicats a personalitats catalanes; multes i persecucions contra escriptors i intel·lectuals catalans; prohibició de la bandera catalana; supressió il·legal i saqueig dels locals de l'Omnium Cultural per ordre del Governador Civil de Barcelona, Antonio Ibañez Freire; detencions i multes de 25.000 ptes. amb motiu de la manifestació de l'11 de setembre de 1964, etc.

L'informe de la UFCE s'acaba amb unes recomanacions demanant al Govern espanyol que abandoni la política de persecució i que permeti una vida normal a la llengua i a la cultura catalanes: així l'Estat espanyol complirà les obligacions que ha contret com a membre de l'ONU i de la UNESCO.

CRÒNICA UNIVERSITÀRIA El franquisme, amb la creació del SEU, va creure poder adherir la Universitat a la seva política. Ben aviat, però, es va comprovar el seu fracàs. Des dels primers dies que obrí les portes la Universitat de postguerra van aparèixer grups d'oposició que lluitaren per la llibertat universitària en particular i per la del país en general. A Catalunya, la FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya) ha estat element principal en aquest sentit.

Així, doncs, els esdeveniments d'aquest curs 64-65 no són més que la culminació d'un llarg procés.

L'actitud dels estudiants enfront del SEU fou primer de rebuig total; després, a mesura que es pogueren aprofitar i forçar les oportunitats, s'aconseguí dominar tots els càrrecs sindicals lliurement elegits pels estudiants (últimament fins a Delegat de Facultat), a partir d'aquesta plataforma s'ha pogut arribar a la presa de consciència col·lectiva que hom ha pogut veure aquests dies. La tensió resultant entre una base sindical autèntica i unes jerarquies que no la representen en res es manifestà en conflictes constants. El curs passat es celebrà a Barcelona i a Madrid l'anomenada "Setmana de Renovació Universitària" en la qual es fixaren les bases per a un nou sindicat i per a la reestructuració universitària. En acabar el curs 63-64 la quasi totalitat de Facultats i Escoles de Catalunya i diverses d'altres Districtes universitaris feren declaracions oficials i públiques de no reconeixement de les jerarquies no electes del S.E.U.

L'actuació en aquesta línia es continuà des del començament del curs actual. La lluita oberta s'inicià a Madrid el mes de gener. A Barcelona els fets es precipiten amb la prohibició de celebrar un acte cultural a Econòmiques el dia 4 de febrer. El dia 5 se celebra Cambra oberta en la qual s'acorda de solidaritzar-se amb els estudiants expedientats de Madrid i de lliurar una carta de protesta al Rector per les constants interferències de l'autoritat acadèmica en qüestions culturals i sindicals; en sortir de l'acte s'anà en manifestació per la Diagonal, cridant els slogans que s'han repetit tots aquests dies: "llibertat sindical", "democràcia" ...

El dia 8, a la Universitat se celebrà assemblea a Ciències amb l'assistència dels delegats de les Facultats separades, es lliurà la carta de protesta al Rector i a continuació es va sortir al carrer on la policia dissolgué violentament els manifestants.

El dia 12, a Dret, se celebrà la Primera Assemblea Lliure de Districte, la qual es declarà el màxim òrgan reconegut pels estudiants, i és composta per tots els membres amb vot de les respectives Cambres sindicals que a partir d'ara s'anomenaran Assemblees. L'òrgan deliberatiu és la Junta de Delegats.

1 de març: Segona Assemblea de Districte a la Universitat Central; es decideix la vaga en solidaritat pels fets de Madrid i es protesta per la brutal actuació de la policia i per l'expedient instruït als catedràtics que s'han mostrat solidaris amb el moviment; pràcticament la vaga és total.

El dia 3, a Barcelona, uns 17.000 estudiants són en vaga. Les notes aparegudes a la premsa deien "Algunos estudiantes de la Facultad de Derecho de Barcelona dejaron de asistir a las clases, teniendo lugar en el resto de las Facultades la actividad académica con toda normalidad".

Per no fer massa llarga aquesta relació de fets direm que el mes de març ha estat un seguit de vagues, reunions, assemblees, manifestacions, que la policia, malgrat el seu desplegament de força (cavalleria, cascs, presència d'autobombes i gasos) no va poder controlar: les manifestacions es feien, eren dissoltes i en poc temps es tornaven a formar.

En tots els esdeveniments universitaris esmentats, hi ha participat activament els membres de la F.N.E.C., que com a legítima representant dels interessos dels universitaris catalans lluita sempre per obtenir una democratització de la vida universitària.

Les reivindicacions per les quals es lluita són en resum: autonomia universitària, enfront del poder polític i quant a la pròpia gestió; racionalització dels recursos universitaris, tant financers com intellectuals; quant a l'organització sindical, s'exigeix: que sigui democràtica, independent, voluntària, amb llibertat de disposició dels propis recursos, amb representivitat pública, dret a la vaga i incorporació als organismes internacionals d'estudiants.

La situació es va fer insostenible per al govern ja que a començaments d'abril no eren tan solament a Barcelona i a Madrid, sinò que pràcticament tots els Districtes universitaris participaven activament en la lluita. Els dies 22 i 23 de març es celebrà a Barcelona la "Primera Reunió Coordinadora Nacional d'Estudiants" amb l'assistència de representants de Barcelona, Bilbao, Madrid, Oviedo, Salamanca, València, Valladolid i Saragossa, en la qual s'acordà de no acceptar cap nova estructura del Sindicat que no fos l'elaborada pels estudiants, i que no es tornaria a la normalitat fins que s'acabés amb la repressió policiaca i acadèmica i no es reconeguessin els òrgans representatius dels estudiants (Assemblees, Juntes de Facultats i Districtes, etc.).

El dia 5 d'abril aparegué un Decret de la "Presidencia del Gobierno por el que se regulan las Asociaciones Profesionales de Estudiantes".

Aquest Decret, malgrat representar una victòria per part dels estudiants, car ha estat promulgat mentre a tot arreu hi havia vagues i manifestacions (el Govern a través de la premsa va dir moltes vegades que no es faria res mentre no es tornés a la normalitat) i, a més, s'hi reconeixen en petita part algunes de les reivindicacions, no satisfà, ni molt menys, les aspiracions dels estudiants; així, el dia 19 d'abril aparegué una Declaració de la Junta de Delegats de Barcelona en què rebutja el Decret i renova la disposició al diàleg com a únic mitjà de solucionar els problemes universitaris.

Les sancions col·lectives de pèrdua de matrícula imposades a Dret i a Econòmiques han estat abolides (sense fer-ne propaganda) ja que si hagués estat mantinguda aquesta posició, hauria calgut estendre la mesura a totes les altres Facultats i Escoles.

A primers de maig s'ha celebrat la "Segona Reunió Coordinadora Nacional d'Estudiants", a Madrid, en la qual s'acordà el mateix que a Barcelona respecte al Decret.

No és aquí lloc per a extendre's en una crítica del Decret, tan solament apuntem que pretén de convertir el S.E.U. (el nom no l'han volgut canviar) en un instrument neutre que només podrà actuar en allò que afecti estrictament els afers professionals, impossibilitant una autèntica cultura universitària i una integració de l'estudiant a la societat en què viu.

La lluita per la llibertat sindical universitària no és acabada, i és propòsit ferm de tots de continuar-la el curs vinent.

Novament ha quedat demostrada la impossibilitat de diàleg amb el franquisme. El camí per a l'obtenció dels nostres drets, una vegada més, s'ha vist que és el carrer.

MANIFESTACIÓ OBRERA A TERRASSA

El dia 30 de gener, a Terrassa, a les 7 del vespre, es formà una manifestació que es concentrà davant de l'Ajuntament tot cridant "Pa i treball" i "Llibertat per als presos". Fou dissolta per forces de la Guàrdia Civil. Posteriorment foren practicades algunes detencions.

VAGUES A L'AISMALÍBAR I A LA HISPANO OLIVETTI

Des del 23 de febrer, els obrers de les fàbriques Aismalíbar, Hispano Olivetti, Montesa i d'altres expressen la seva protesta per la repressió i les detencions de companys seus, per mitjà de vagues i aturs parcials, fins al punt que la fàbrica Aismalíbar hagué d'ésser tancada durant un temps.

NOVES MANIFESTACIONS OBRERES A BARCELONA

El dia 16 de març, als volts de les 8 del vespre es féu una segona manifestació obrera a la Via Laietana (recordem la del 23 de febrer) davant l'edifici dels "Sindicatos Verticales". Els manifestants demanaven les mateixes reivindicacions que el 23 de febrer (salari base de 200 ptes., escala mòbil, dret a la vaga, llibertat sindical) i, especialment, la llibertat de la Comissió obrera central de Barcelona i d'altres detinguts, i el reconeixement de les Comissions Obreres.

DETENCIONS DE SINDICALISTES

Els dies 8, 9 i 10 d'abril foren detinguts Josep Pujol i Ignasi Carvajal, que havien estat militants de la J.O.C., i Josep Elhombre i Antoni Martínez, militants del mateix moviment, acusats d'haver participat en manifestacions obreres. Pujol i Elhombre han estat maltractats per la policia. Tots ells ingressaren a la Model.

El dia 13 d'abril fou detingut Joan Oriola, militant jocista, i el 14 el militant obrer Ricard Clarés. Posteriorment han quedat en llibertat.

El dia 27 d'abril acusats d'haver participat en l'organització de la manifestació del dia 30 foren detinguts diversos sindicalistes. El mateix dia 27 fou detingut el professor de la Universitat Josep Obiols, acusat també de participar en l'organització de les manifestacions.

LA MANIFESTACIÓ DEL 30 d'ABRIL

La manifestació obrera de l'1 de maig (que aquest any es feu el dia anterior, 30 d'abril, perquè l'1 de maig, actualment festiu, s'esqueia en dissabte) congregà al capdamunt de les Rambles, entre vuit i nou del vespre, diversos milers de persones, entre les quals alguns sacerdots i mòlts joves. La policia, usant de la violència i de la intimidació, procurà dissoldre la manifestació. Per a això va fer un aparatós desplegament de forces i va practicar diverses detencions.

MANIFESTACIÓ PRO RETORN DE L'ABAT DE MONTSERRAT El dia 26 de març, a les vuit del vespre es va fer una manifestació en pro del retorn del P.Escarré, Abat de Montserrat. S'havia de reunir davant del Palau del Bisbe i una comissió havia d'anar a lliurar-li una petició col.lectiva que intercedís pel retorn del P. Escarré. La policia, amb un gran desplegament de forces, entre les quals bastant de cavalleria, impedí la reunió davant del palau episcopal, i els manifestants, nombrosíssims (hom ha de calcular que en els diversos nuclis hi havia en total unes 5.000 o 6.000 persones), ocuparen gairebé tot el barri (plaça de la Catedral, Laietana, plaça del Rei, carrers del Veguer, de Llibreteria, de Freneria, plaça de Sant Jaume, etc.) i començà a cantar el Virolai, alguns grups cridaren "Escarré, Escarré". La policia armaafeu diverses càrregues i dissolgué els cantaires, tot copejant-los amb les porres i fent algunes detencions.

Cal remarcar que aquesta no fou l'única manifestació d'aquell dia, bé que de bon tros la més important. A la mateixa tarda se'n produïren d'estudiants a la Ciutat Universitària i a la Diagonal, de Calvo Sotelo a Muntaner. També al matí hi havia hagut manifestacions d'estudiants a la Ciutat Universitària i als voltants de l'Escola Industrial (Urgell, Còrsega, etc.)

TERRORISME DE DRETES La facció més reaccionària i extremista del carlisme, els anomenats "sivatistes" pel nom del seu cap Sivate en funcions de "Regente" (la llei sàlica els ha deixats sense "rei"), ha constituït uns grups d'acció violenta anomenats "Juntes de Defensa de Barcelona".

Citarem com a accions destacades d'aquests individus:

Apallissament d'escoltes de la parròquia de Sant Pere de les Puelles durant una xerrada del professor Antoni Comas.

Destrucció de revistes catòliques franceses de caire obert que es vènen a l'entrada de la parròquia de Sant Ildefons.

Agressió física (en nom de "Cristo Rey") a Joaquín Ruiz-Gimenez, acusant-lo de comunista i ateu, el dia que féu una conferència al Col.legi dels Jesuïtes de Sarrià.

El dia 26 de març es van presentar a la manifestació en pro del P.Abat Escarré i, davant la complaença de la policia, van agredir amb objectes contundents diverses persones que estaven en actitud pacífica, atacant-les en grup organitzat i dedicant-se especialment a persones soles i aïllades. Entre els lessionats hi va haver el vicari de la parròquia dels Sants Just i Pastor que va voler defensar un xicot que s'havia refugiat en aquesta església.

El dia 7 d'abril, un grup d'una trentena ocupà "militarment" el local de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat on Antoni Bascomte, secretari de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials, havia de fer una conferència sobre l'integrisme. A l'hora de començar la conferència s'aixecaren

tots trenta, amb boina vermella, i un d'ells va declarar que ell mateix faria la conferència. Antoni Bascomte, en negar-s'hi, fou agredit i resultà amb una ferida al cap i un dit trencat. També foren agredides altres persones que sortiren en defensa del conferenciant. El 091, que fou advertit immediatament, es presentà tres quarts d'hora més tard.

L'Abat Brasó protestà l'endemà davant del Governador Civil i presidí la conferència d'aquell dia. El Bisbe de Barcelona fou igualment convidat a assistir-hi, però no va ni permetre la presència d'un representant seu. De tota manera, com que els fets eren tan clars i més d'un dels assistents a la conferència va reconèixer alguns dels agressors, foren detinguts cinc d'aquests (els quals eren en llibertat, però, al cap de vint-i-quatre hores) i se'ls va obrir sumari. Dos d'aquests són els germans Vives Surià de "El Cruzado Español".

NO HA ACABAT LA REPRESSIÓ PER L'11 DE SETEMBRE

El Ministeri de la Governació ha denegat els recursos presentats per les persones que foren multades amb 25.000,- pessetes cadascuna, acusades d'haver assistit a la manifestació de l'11 de setembre de l'any passat.

El lema que figura a la capçalera d'aquest Butlletí:

PER CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA

és com un resum del pensament de Front Nacional de Catalunya. Creiem que l'esperit d'aquestes paraules és compartit per molta gent del nostre país, encara que no militin en els nostres rengles.

La circumstància política actual demana cada vegada més l'esforç i la col·laboració de tots. Una de les formes de lluita avui, és ajudar les persones que ens volten a assolir una actitud política justa i conseqüent. Amb aquest esperit editem A R A i per tant creiem que és deure de tots els qui el rebran de donar-li el màxim de difusió fent-lo arribar a tots els que podran.